

အင်ပါယာစာပေ

ဖောင်လှပျိုး

၊ ခင်းချောင်းခြံ၊

သံယောဇဉ်လက်ကျန်ရှင်းတမ်း

အသည်းနှလုံး၏ လိုအင်ဆန္ဒကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်၊ မျှသိ
ပ်ရင်နှင့်ခွဲရသူများအား၊ ဤဝတ္ထုဖြင့်၊ ကျွန်တော်... ဦးညွတ်ပါသည်။
မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြ)

(၁)

နိုင်ငံသမိုင်း ဘာသာရပ်သည် ။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထူးထူးထွေထွေ
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ကျက်မှတ်ရမည့်၊ ဘာသာရပ်မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် မြန်မာ့သမိုင်း၊ ကျွန်တော်ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည် ။ ပို၍
လေ့လာမှတ်သားခဲ့ဘူး သည် ။ ပို၍ လေ့လာမှတ်သားခဲ့ဘူးသည် ။ စာ
မေးပွဲအောင်ဖို့ စာကျက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ သိလိုစိတ်ကြောင့်၊ အားစိုက်
လေ့လာခဲ့ခြင်းမျိုးဖြစ်သည် ။ ဒါကလည်း . . . အထက်တန်းသို့ ရောက်
ခါစကျမှ ၊ သိလိုစိတ်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

အလယ်တန်းလောက်တုန်းက၊ တော့၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်စိတ်ဖြင့်
သာ စာကျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘယ်လောက်အထိ အခြေအနေ ဆိုးခဲ့သ
လဲဆိုတော့၊ မြန်မာ့သမိုင်းကို ကျက်မှတ်နေပါလျက်၊ မြန်မာ့သမိုင်းထဲက
၊ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတွေကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ စွာက၊ လူတွေ . .
. ဟု ပင် ထင်မြင်ခဲ့ဘူးသည် ။ ပုံပြင်တွေ . . . ဒဏ္ဍာရီတွေထဲက၊ သူရဲ

ကောင်း ဇာတ်လိုက်တွေဟု သာ တွေးထင်ခဲ့မိ၏။

နဝမတန်း အောင်မြင်ပြီးစ, အထိ ၊ ကျွန်တော် . . . (စာမေးပွဲဖြေနိုင် အောင်၊ စာကျက်နိုင်ခဲ့ သည် မှ အပ) အခြေအနေဆိုးခဲ့သည် ။ ဒဿမတန်း ပညာသင်နှစ် မစခင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လူတတ်ကြီး လုပ်ပြီး၊ စာတွေကို ကြိုတင်ဖတ်မှတ်ခဲ့သည် ။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းဘာသာရပ်၏ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲ၌ ၊ တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းကို၊ ကျွန်တော်. . . ချွေးပြန်လာသည် အထိ၊ လှန်လှောရှာဖွေခဲ့မိသည် ။

ပထမကမ္ဘာစစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ရှိပါလျက်၊
တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းကို၊ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် ထဲမှာ ရှာ၍ မတွေ့သဖြင့်၊ ကျွန်တော် . . . တော်တော်လေး အလုပ်ရှုပ်ခဲ့သည် ။ နောက်တော့မှ ၊ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တွေးကြည့်ပြီး၊ စိတ်လျော့ခဲ့ရသည် ။

တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းကို တက္ကသိုလ်ရောက်မှ သင်ရတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ . . . ဟု ၊ တွေးပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်အကြောင်းကိုသာ၊ ကျွန်တော် ကျက်မှတ်နေခဲ့တော့၏။

"တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းက ဘယ် year မှာ သင်ရတာလဲ". . . ဟု ၊ အိမ်နီးချင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ကို မေးမိသည့်အခါ၊ ထိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးက "တတိယကမ္ဘာစစ်က ဖြစ်မှ မဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ် သင်ရမှာ လဲကွ" . . . ဟု ၊ ကရုဏာ ဒေါသဖြင့် အော်ငေါက်ခါ၊ မြန်မာ့သမိုင်း ကမ္ဘာ့သမိုင်း လက်ရှိကမ္ဘာ့အခြေအနေ၊ နိုင်ငံအခြေအနေတွေကို၊ စီကာပတ်ကုံး၊ ပြောပြသည် မှ အစပြုပြီး၊ ကျွန်တော်. . . တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းကို ရှာဖွေနေမိသည့် ပညာရှိကြီးဘဝမှ ၊ လွတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး၏ အမည်မှာ . . . ကိုကျော်စွာဖြစ်သ

ည် ။ သူက . . . မြန်မာစာ ကျောင်းသားဖြစ်သော်လည်း ၊ စာအစုံဖတ်မှ
တ်သူဖြစ်သဖြင့် သူကြောင့်၊ ကျွန်တော် . . . စာတော်ခဲ့ရသည် ။ အထူးသ
ဖြင့် . . . နိုင်ငံသမိုင်း ဘာသာရပ်ကို စာကျက်စရာပင်မလိုဘဲ၊ နှစ်ကာလ၊
အလိုက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို၊ နှုတ်တိုက်ပြောနိုင်သည် အထိ၊ ကျွန်
တော် ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရသည် ။

မြန်မာ့သမိုင်းစဉ်ထဲက၊ သူရဲကောင်းတွေကိုလည်း . . . ပုံပြင်ထဲက
လူတွေဟု မထင်မှတ်ဝံ့တော့ချေ။ ထိုအခါ . . .
တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်းကို၊ လေ့လာချင်သည့် မဟာမဟာ
အမှားကြီးအား၊ ရှက်ရွံ့ရယ်မောမိသည့်အပြင်၊ ယင်း တတိယကမ္ဘာစစ်
ဆိုသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးကိုပင်၊ မဖြစ်ရန် . . . မကြုံရန် . . . ရင်မ၊ ဆု
တောင်းနေတတ်ခဲ့၏။

ဖြေဆိုရမည့် သမိုင်းဘာသာရပ်ကို၊ အဖြေလွှာပေါ်မှာ မျက်စိမှိတ်၍
ဖြေဆိုနိုင်လျှင်ပင်၊ ရေးသားသော စာကြောင်းတွေ နိမ့်မြင့်စွေစောင်းမ
ည်မှ အပ၊ တိကျမှန်ကန်စွာ၊ ကျွန်တော် ဖြေဆို နိုင်ပါသည် ။

ထိုမျှအထိ၊ ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည့်၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစားရှိလွန်းသော
ဘာသာရပ်ကို ဖြေဆိုရမည့်နေ့၊ ဖြေဆိုရမည့် အချိန်၊ ဖြေဆိုရမည့် စာ
မေးပွဲခန်းထဲသို့ ရောက်နေခါမှ ၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခလှလှ တွေ့နေရတော့
၏။

စာမေးပွဲခန်းစောင့်ကြည့်ရသည့် တာဝန်ကျ ဆရာမနှစ်ဦးဝေငှပေးသည့် နိုင်ငံသမိုင်းဘာသာ ရပ်၏ မေးခွန်းလွှာကို ၊ ကျွန်တော် အစမှ အဆုံး ဖတ်ကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ထိုအချိန်အထိ၊ ကျွန်တော့် အဖြေလွှာစာရွက်ပေါ်တွင် ၊ ကျွန်တော့် ခုံနံပါတ်မတပ်ရသေး။ အဖြေလွှာ၏ ဝဲဘက်တွင် ၊ ပေတံတစ်ပြား မရှိတရှိ နေရာပေးကာ၊ ခဲတံဖြင့် ဘေးမျဉ်းတစ်ကြောင်းစီတော့ ဆွဲသားပြီးနေပြီ ဖြစ်၏။ ခုံနံပါတ်ကို ခဲတံဖြင့် တပ်ဖို့ စဉ်းစားမိ သေးသည် ။

ပြီးတော့ . . . ဘာသာရပ်တစ်ခုလုံး၏ ဖြေဆိုချက်အပေါင်းကို၊ ခဲတံဖြင့်ပင် ရေးသားဖြေဆို လိုက်ရင်ကောင်းမလား. . . ဟု ၊ တစ်ယောက်တည်းခေါင်းကိုက်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည် ။ မလုပ်သင့် သော ကိစ္စ . . . ဟု ၊ သိပါလျက်၊ မဖွယ်မရာ စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သည် ။

ဖတ်ပြီးသား မေးခွန်းတွေကို ပြန်ဖတ်လိုက်ပြန်သေး၏။ မေးခွန်းနံပါတ်တစ်ခုတွင် ၊ မေးခွန်း ခေါင်းစဉ်သုံးခုမှ ၊ နှစ်သက်ရာတစ်ပုဒ်ကိုသာ ဖြေဆိုနိုင်အတွက် ရွေးချယ်ခွင့်ပေး ထားသည် ဆိုပါစို့။

ကျွန်တော်က ထို သုံးပုဒ်စလုံးကိုပင်ပိုင်နိုင်စွာ ကျက်မှတ်လေ့လာထားသူဖြစ်သည် ။ သူများ တွေလို သုံးပုဒ်ထဲက ကျက်ထားတဲ့ တစ်ပုဒ်နှင့်တိုးသဖြင့်၊ ဝမ်းသာသွားရမည့် အခြေအနေမျိုးမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အခြေအနေက၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတိုင်းအဖြေများကြမည့် ခေါင်းစဉ်ကို ရှောင်လွှဲပြီး၊ အဖြေနည်းမည့်ခေါင်းစဉ်ကိုသာ ရွေးချယ်ဖြေဆိုရမည့် အခြေအနေဖြစ်သည် ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ . . . ၊ ကျွန်တော်က . . . မြန်မာစာရယ် . . . ဝိဇ္ဇာတွဲရယ်၊ သမိုင်းရယ်ကို ဂုဏ်ထူးရဖို့ မှန်းထားရသူလေ။ မူလတန်းလောက်တုန်းက၊ သင်အံ့ခဲ့ရတဲ့ ၊ "လယ်ထွန်းသွားနွားမေ့" ဆိုသည့်

အဖြစ်မျိုးကို အခုမှ ၊ ကျွန်တော် ကြုံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အဲ. . . ကျွန်တော့်အဖြေက၊ လယ်ထွန်းသွား နွားမေ့ . . . ဆိုတဲ့ စကားပုံနဲ့ တော့ သိပ်မအပ်စပ်ချေ။ ကျွန်တော့် အဖြစ်နဲ့ လိုက်ဖက် မည့်စကားပုံကတော့၊ လယ်ထွန်းသွား နွားပျောက် . . . ဟု ဆိုလျှင်ပို၍ သင့်လျော်၏။

လက်မှ နာရီကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည် ။ စာဖြေချိန်ငါးမိနစ်လောက်၊ စွန်းနေပြီ ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ဓူဝံကျော်နှင့် စိုးမိုးကျော်တို့ ကို သတိရလိုက်သေး၏။ အဲဒီ ခွေးကောင်တွေက၊ တခြားစာဖြေဌာနမှာ ဖြေနေရသူတွေ ဖြစ်သည် ။

ဘာမျှဆက်မတွေးတော့ဘဲ၊ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲမတ်တတ်ထ၊ရပ်လိုက်၏။ စာကို သည်းကြီး မည်းကြီး စတင်ဖြေဆိုနေကြပြီဖြစ်သည့်၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူ တချို့လောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို၊ နည်းနည်းပါ ငဲ့ကြည့်ကြပေလိမ့်မည်။

"ဟို . . . ကျောင်းသား၊ ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

ဆရာမတစ်ယောက်၏ အမေး။

"ကျွန်တော် . . . ဘော့ပင် လိုချင်လို့ ပါ"

ကျန်ဆရာမတစ်ယောက်က . . .

"အိမ်က . . . ယူမလာဘူးလား"

"ကျွန်တော် ကျပျောက်သွားလို့ ပါ"

"ကွန်ပါဘူးလိုက်ကျပျောက်သွားတာလား"

"ကွန်ပါဘူး မပါဘူးတီချယ်။ ကျွန်တော် ပေတံနဲ့ ၊ ခဲတံကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာ။ ဘော့ပင်နှစ်ချောင်းကိုကျတော့၊ ခါးကြားမှာ

ထိုးထားတာ။ ဘယ်အချိန်မှာ လုံချည်ပြင်ဝတ်လိုက်မိသလဲမသိဘူး။ အခု . . . မှာ ကျပျောက်မှန်း သိတယ်"

"ကဲ . . . ကဲ . . .၊ အချိန်မမီဘဲနေအုံးမယ်။ တီချယ်ခြင်းထဲမှာ ရှာကြည့်လိုက်ဦး မယ်နော်"

ကျွန်တော် "ဟုတ်ကဲ့" . . . ဟု ပြောရင်း ထိုင်လိုက်သည် ။ ရှာပေးမည်ဟု ပြောသောဆရာမ၊ သူ့လက်ထဲမှ ပုတီးကုံးလေးကို၊ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး၊ ကြိမ်ပန်းခက်ဆွဲခြင်းထဲသို့၊ ရှာဖွေနေလေ၏။

"ရှေ့"

ဆရာမ၊ရှာဖွေ၍ မတွေ့သေးခင်မှာ ၊ ကျွန်တော့်၏ ညာဘက်စာဖြေခုံမှ ၊ "ရှေ့"ဟူသော အသံလှလှလေးကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ထို . . . "ရှေ့" . . . ဟူသော အသံသည် ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ၊ အဲ . . . ကျောင်းသူ လေးတစ်ယောက်၏ "ရှေ့"ဖြစ်သည် ။

ရှေ့ ဟူသော သူ၏ လက်ထဲမှာ တော့၊ ဘော့ပင်လေးတစ်ချောင်း၊ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် ။ (စကားဖြတ်ပြောပါရစေ။ အဲဒီကောင်မလေး တော်တော် လှတယ်)။

တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်မိရုံဖြင့်၊ မေးစေ့လေး၏ ညာဘက်ထောင့်မှ မှဲ့နက်လေးတစ်လုံးကို အလွတ်ကျက်လိုက်မိသည် ။ စာမေးပွဲကို ခုနကထက်ပို၍ မြန်မြန်ဖြေပြီးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည် ။

ထို့ကြောင့်၊ လက်ချောင်းလှလှလေးများ ဝန်းရံထားသည့်ကြားမှ ၊ ဘော့ပင်လှလှလေးကို ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းစွာယူလိုက်မိသည် ။ ဘော့ပင်က . . . နာရီဘော့ပင်လေး။ "တီချယ် ရပြီ". . . ဟု ဆရာမကို

အော်ပြောလိုက်ပြီး . . . "ကျေးဇူးပဲ" . . . ဟု ၊ ကူညီသူကို ပြောလိုက်၏။

မျက်တောင်လေးခပ်ပြီး၊ ခေါင်းလေး တစ်ဝက်ညိတ်ပြသည် ။ ဦးခေါင်းလေး တစ်ဝက်မျှ ညိတ်ပြသည့် အချိန်ငယ်ငယ်လေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော်ရင်ခုန်သွားသည် . . . ဟု ၊ မကွယ်မဝှက်ဘဲပြောလျှင်၊ ဒီကောင် စာမေးပွဲ ကျတော့မှာ ပဲ . . . ဟု ၊ ပြောကြမှာ တော့ ကျန်းသေ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော် . . . ရင်ခုန်သွားမိသည့်အကြောင်းကို မပြောပြတော့ပါ။ (အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ အရမ်းလှတယ်)။

ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် မေးခွန်းတွေကို နောက်ဆုံးမှ ၊ ဖြေမည်။ အမှတ်အများဆုံးရမည့်၊ မေးခွန်း ရှည်ကို၊ အလျင်ဦးဆုံးဖြေဖို့ ၊ ကျွန်တော်ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ခေါင်းစဉ်က ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ရခြင်း၏။
လတ်တလောအကြောင်းအရင်း တဲ့ ။ စစ်ဖြစ်ရတဲ့
လတ်တလောအကြောင်းအရင်းတဲ့ လေ။

စစ်ဖြစ်ရသည့် လတ်တလောအကြောင်းအရင်းတွေက,တော့၊ ရှည်ရှည်လျားလျား ဖြေဆိုရမည်ဖြစ်သည် ။ အဲ . . . အချစ်ဖြစ်ရသည့်၊ လတ်တလော အကြောင်းအရင်းက,တော့၊ နာရီဘော့ပင်လေးပဲ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ များ ၊ အချစ်ဖြစ်ရသည့်၊ အခြေခံအကြောင်းအရင်းကို ပြောပါ . . . ဟု ၊ တစ်စုံတစ်ဦးက၊ မေးမြန်းလာမည်ဆိုလျှင်တော့။ ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက်ရင်ဘတ် ကလေးကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖဝါးလေးဖြင့်၊ ညင်သာစွာဖိကပ်ပြမိပေလိမ့်မည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ရသည့်၊ လတ်တလောအကြောင်းအရင်းများမှာ .
. . ဟု ၊ အစချီပြီး၊ လက်ထဲမှ နာရီဘော့ပင်လေးကို၊ ကျွန်တော်
မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ၊ ဝင်ခိုင်းလိုက်တော့သည် ။

"အဖြေလွှာတွေကို သေသေချာချာ ပြန်စစ်ကြပါ" . . .ဟု ၊ ဆရာမက သတိပေး စကားပြောနေပေပြီ။ ကျွန်တော်မှ အပ၊ အားလုံးသော စာဖြေသူအပေါင်းသည် စာဖြေခန်းထဲက၊ ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပေမည်။ ကျွန်တော်ကတော့၊ အချိန်စေ့ဖို့ ၊ ငါးမိနစ်လောက် လိုနေသည် အထိ၊ အမ္မမိဋ္ဌာန် မေးခွန်းတွေကို ဖြေဆိုနေဆဲရှိသေး၏။

ကျွန်တော် နံဘေးက၊ ဘော့ပင်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးလည်း ၊ စာဖြေခန်းထဲမှ ထွက်ခွာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ စာဖြေနေရင်းက၊ အဲဒီ ကောင်မလေး၊ ကျွန်တော့်ထက်အရင်၊ ထွက်ခွာသွား မှာ ၊ စိုးရိမ်နေမိ၏။

တာဝန်ကျ ဆရာမနှစ်ဦးက၊ အဖြေလွှာများကို လိုက်လံစစ်ဆေးသိမ်းဆည်းသည် ။ အောင်မှတ်ထက် တော်တော်လေး ကျော်နေပြီပဲ။ ဓမ္မမိဋ္ဌာန်မေးခွန်းလေးငါးခု လွှတ်လိုက်ရုံနဲ့ ၊ ဂုဏ်ထူးမှတ် မလျော့နိုင်ပါဘူး . . . ဟု ၊ တွေးပြီးအဖြေလွှာကို ဆရာမထံ အပ်နှံလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသေးသည် ။ စာဖြေခန်းထဲမှ အလျင်အမြန်ထွက်ခွာချင်စိတ်က၊ ပညာရေးကို၊ ထိုမျှအထိ၊ နှောက်ယှက်လိုက်သေး၏။

ဂုဏ်ထူးမှန်းထားရင်၊ ဂုဏ်ထူးမှန်ထားတာနဲ့ တန်အောင်၊ အားထုတ်ရမှာ ပဲ . . . ဟု ၊ တွေးမိသဖြင့်သာ၊ ကျွန်တော်၊ မေးခွန်းနံပါတ် စုံစုံလင်လင်ကို အဖြေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ဖြေဆိုဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဖြေ

လွှာကို ဆရာမ၏ လက်ထဲသို့ အပ်နှံလိုက်သည့် အချိန်မှာ တော့၊ ကျွန်တော့် နံဘေးက ဘော့ပင်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေး မရှိတော့။

ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ တာဝန်ကျဆရာမက၊ ကျွန်တော့်ဖြေဆိုခြင်းပြီး ဆုံးသွားသည့်တိုင်၊ အဖြေလွှာကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရန်၊ တစ်မိနစ်စာမျှ အခွင့်အရေးပေးသဖြင့်၊ ကျွန်တော်ပြန်လည် စစ်ဆေးနေသောကြောင့်၊ ကောင်မလေးကို မိဖို့၊ နောက်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

"တီချယ်"

ကျွန်တော့် အသံကြောင့်၊ ဆရာမ ငဲ့ကြည့်သည် ။

"ကျွန်တော် . . .၊ ဒီ ခုံနံပါတ်ကကောင်မလေးရဲ့၊ လိပ်စာ သိချင်လို့ "

ဆရာမက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည် ။

ကျွန်တော်က . . . နာရီဘော့ပင်လေးကို ကိုင်လျက်။

"ဟို . . .၊ သူ့ ဘော့ပင်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့လို့ ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပေးချင်လို့ "

"ဪ . . . ။ ခုနက ဘော့ပင်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ၊ မင်းလား"

"ဟုတ်။ ဟုတ်ကဲ့ . . . တီချယ်"

ကောင်မလေးထိုင်ခဲ့သည့် ခုံနံပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး၊ ဆရာမ၊ စာမေးပွဲဝင်ခွင့်ကတ်ပြား တွေကို၊ တစ်ခုချင်းစီရီ ရှာဖွေ၏။ စာဖြေကဒ်ပြားတစ်ခုကိုကိုင်လျက်. . .

"သီတာရီ . . .တဲ့ "

လက်ထဲမှ ၊ နာရီဘော့ပင်ဖြင့်၊ ထိုအမည်ကို ၊ ကျွန်တော်လက်ဝဲဘက်လက်ဝါးတွင် ရေးမှတ်သည် ။ ပြီးနောက် . . . ဆရာမ၊ ပြောသောလိပ်စာကို ဆက်လက်ရေးမှတ်လိုက်၏။

"မင်းတို့ က ၊ တစ်ကျောင်းတည်းမဟုတ်လား"

"တစ်ကျောင်းတည်းတော့၊ ဖြစ်လိမ့်မယ်တီချယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . အတန်းမတူဘူး။ မရင်းနှီးဘူး တီချယ်။ သူ . . . ကူညီလို့ ၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေသွားတာပါ။ တီချယ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါအုံး၊ တီချယ်"

"ကောင်းပြီ" . . . ဟု ဆရာမ ပြောသည် ။ မာရသွန်ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ၊ စာဖြေဌာန အပြင်ဘက်သို့၊ ကျွန်တော် တဟု နှထိုး ပြေးထွက်ခဲ့မိသည် ။

ရူဝံကျော်နှင့် စိုးမိုးကျော်တို့ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြသည် ။ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ၊ သူတို့ စက်ဘီးနှစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည် ကို တစ်ချက်မျှသာ ငေးကြည့်ပြီး၊ ကျွန်တော် . . . ကျောင်းဝင်း အတွင်းသို့ ၊ ပြန်မျှော်ကြည့်နေလိုက်၏။

စိုးမိုးကျော်က -

"ဟေ့ကောင် နိုင်သူရ။ အိုကေတယ်မို့လား"

ကျွန်တော်က ကျောင်းဝင်းထွက်ပေါက်သို့သာ အကြည့်ရွှေ့ပြီး . . .

"အေး" . . . ဟု ၊ အသံပြုလိုက်သည် ။

"သွားမယ်လေကွာ"

ကျွန်တော် လက်ကာပြလိုက်သည် ။ လက်ထဲမှ နာရီဘော့ပင်လေးကို၊ လက်ဖြင့်သာဆုတ်ကိုင် ထားမိသေး၏။

ရူဝံကျော်က၊ စက်ဘီးကို ခွလျက်-

"မင်း . . . ဘာကြည့်နေတာလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ"

ကျွန်တော် . . . ရူဝံကျော်၏ မျက်နှာဖောသွတ်သွတ်ကို၊ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။

"ပြောလေ။ ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ"

"သိတာရီ"

"ဘယ်က၊ သိတာရီလဲ"

ရူဝံကျော်ရော၊ ဗိုးဗိုးကျော်ပါ၊ စက်ဘီးတွေကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ကြ၏။ ပြီး . . . ကျွန်တော့် နံဘေးတွင်းတစ်ဘက်တစ်ချက် လာရပ်ကြသည် ။

ရူဝံကျော်က၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝှံဖိုင့်ဖိုင့်ဖြင့်၊ မလိုက်ဘက်သော ဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးကို မတင်လိုက်ရင်း . . .

"သိတာရီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

အနီးရှိ ကျောင်းထွက်ပေါက်ရှေ့၊ အုတ်နံပုပုလေးပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည် ။

"ဟာ။ သွားပါမယ်ဆိုမှ ထိုင်ချလိုက်ပြန်ပြီ"

စိုးမိုးကျော်က၊ မေးခွန်းစာရွက်ခေါက်ဖြင့်၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖတ်ခနဲရိုက်ပြီးပြော၏။ "ကျောင်းဝင်းထဲက လူကုန်အောင်စောင့်လိုက်ဦးမယ်ကွာ"... ဟု ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည် ။

စိုးမိုးကျော်က ...

"ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"သီတာရီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရှာကြည့်မလို့ "

နာရီဘော့ပင်လေးကို ဖွရွစွာကိုင်တွယ်ငေးကြည့်ကာ၊ ကျွန်တော်ပြောသည် ။ ဓူဝံကျော်က၊ ကျွန်တော့် နံဘေးတွင် ပုံခနဲနေအောင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

"အေး။ ငါ မေးနေတယ်။ အဲဒီ သီတာရီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"သီတာရီ ဆိုတာ ..."

စကားစလှိုက်သော်လည်း ၊ တကယ်စရာမည့် စကားအစကို ကျွန်တော်မပြောဖြစ်သေး။ အတန်ကြာမှ -

"ငါ့ဘော့ပင် နှစ်ချောင်းစလုံးပျောက်သွားတယ်ကွ"

"ပျောက်မှာ ပေါ့၊ ဘော့ပင်ကို ခါးပုံစံကြားထဲ ထိုးထည့်တဲ့ အကျင့်က ပြင်မှ မပြင်တာဘဲ"ဟု စိုးမိုးကျော် ပြောသည် ။ ဓူဝံကျော်က ...

"အဲဒီ ပျောက်သွားတဲ့ ဘော့ပင်ကို၊ အခု ... မင်းပြောတဲ့ သီတာရီက ကောက်ရလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ်၊ ခိုးသွားလို့ လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်သည် ။ ဓူဝံကျော်က အံ့ကြိတ်ဟန်ပြုပြီး ..

"ငါ မေးနေတာ၊ ဘော့ပင်ပျောက်တဲ့ အကြောင်းကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး နိုင်သူရ။ သိတာရှိဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ"

စိုးမိုးကျော်က . . .

"ဘောပင်ပျောက်သွားတာ၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ပျောက်တာလား။ မဖြေခင် ပျောက်တာလား"

"မဖြေခင်ပျောက်တာ"

"ဟာ။ အဲဒါဆို . . . မင်း . . . ဘယ်ဘောပင်နဲ့ ဖြေခဲ့တာလဲ။"

"ဒီ ဘော့ပင်နဲ့ " . . . ဟု ၊ ပြောပြီး၊ လက်ထဲမှ နာရီဘော့ပင်လေးကို ကျွန်တော် ကိုင်မြှောက်ပြ လိုက်သည် ။ ဂူဝံကျော်က-

"ဟာ ...နာရီဘော့ပင်လေး။ အခုမှ ပေါ်ခါစ,ပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်း . . . ဘယ်ကအလစ်သုတ်လိုက်တာလဲ"

"အလစ်သုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆို ခိုးလာတာပေါ့"

"ဟေ့ကောင် လူဝံကျော်"

"နိုင်သူရ။ မင်း . . . ငါ့နာမည်ကို မဖျက်နဲ့ နော်။ ငါ. . . ဆွဲထိုးမှာ "

"ဪ . . .။ မင်း .. ငါ့ကို အလစ်သုတ်တယ်။ ခိုးတယ် ပြောတာကျတော့ ငါက, ပြန်မထိုးသင့်ဘူးလား"

စိုးမိုးကျော်က၊ ကျွန်တော်နှင့်ဂူဝံကျော် နှစ်ယောက်အကြားသို့၊ အတင်းတိုး၍ ဝင်ထိုင်ပြီး . . .

"ကဲ . . . ကဲ . . .။ မကိုက်ကြနဲ့ ကွာ"

ကျွန်တော်က . . .

"ငါ ကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကောင် ဟောင်တာ"

ရှုမဝကျော်က . . .

"ငါ . . . ဟောင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်း . . . မာန်ဖီတာ"

ကျွန်တော် . . . ရှုမဝကျော်၏ ပခုံးကို မမီမကမ်းလှမ်းပုတ်ပြီး . . .

"ငါ . . . ကိုက်လိုက်မယ်။ အဲ . . . ငါထိုးမိမယ်နော် လူဝံ"

"ထိုးကြည့်ပါလား။ မင်းကို ငါညှစ်သတ်ပစ်လိုက်မယ်"

"ငါ့ကိုတော့ မညှစ်နဲ့ ။ မင်းဝါသနာပါရင်၊ ငါ . . . နွားမွေးမြူရေးခြံ
ကို ပို့ပေးမယ် စိုးမိုးကျော် ရယ်လေသည် ။

"သေနာ"

ရှုမဝကျော်က ၊ ကျွန်တော်ကို ရယ်လျက်၊ လှမ်းထိုး၏။

ကျွန်တော်က . . .

"လူဝံ။ အဲ . . . ရှုမဝ။ မင်းငါပြောမယ့် သိတာရီ အကြောင်းကို နား
ထောင်မှာ လား၊ မထောင်ဘူးလား"

"မထောင်ဘူး"

စိုးမိုးကျော်က . . .

"ငါ . . . နားထောင်မယ်"

"အဲဒါဆို ငါပြောပြမယ်။ ဘော့ပင်လေးက . . ."

ပြောရင်း၊ ကျွန်တော် စကားရပ်လိုက်သေး၏။

"ဟေ့ကောင်။ ဂူဝံ။ မင်း နားပိတ်ထား"

"ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ရမှာ လဲ"

"မင်း နားမထောင်ဘူး ဆိုရင်၊ နားပိတ်ထားပေါ့ကွ"

"မလိုပါဘူး။ မင်း . . . မကြားစေချင်ရင်၊ ငါ့ နားရွက်ကို မင်းလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ၊ လာပိတ်ထား"

"မပိတ်ဘူး။ ငါ . . . ဝက်နားရွက်မကိုင်ဘူး"

"ခွား . . . မ . . . သေး"

"ဘာလဲ၊ ခွားမ . . . သေး" . . . ဟု ၊ စိုးမိုးကျော် မေး၏။

ဂူဝံကျော်က

"ခွေးမ . . . သားလို့ ဆဲတာကွ"

ကျွန်တော်ပါ ရောရယ်မိ၏။ အရပ်ရပ်ကာ . . .

"စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်ပြီးမှ ငါ . . . ဘောပင်ပျောက်သွားမှန်းသိတာကွ။ အဲဒါနဲ့ ဆရာမကို၊ ဘောပင် ထဲတောင်းတာ။ ငါ့ ဘေးက၊ ကောင်မလေးက၊ ဒီဘောပင်လေးလှမ်း ပေးတယ်။ သူ့ နာမည်က သီတာရီ . . . တဲ့ "

ဂူဝံကျော် . . .

"ဘောပင်မှာ ၊ နာမည်ရေးထားလို့ လား"

"ဟေ့ကောင်၊ မင်း နားမထောင်ဘူးဆို။ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မေးတာလဲ"

"မမေးဘူးကွာ"

ကျွန်တော် . . . စကားဆက်သည် ။

"စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်ခါနီးတော့၊ ဝင်ခွင့်ကတ်ပြားတွေ၊ ဆရာမ အနားမှာ ရှိတာနဲ့ ၊ ငါ . . . ဒီဘော့ပင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ကို သိချင်လို့ ဆိုပြီး၊ ဆရာမကို အကူအညီတောင်းလိုက်တာ

နာမည်လည်း . . . သိခဲ့တယ်။ အိမ်လိပ်စာလည်း မှတ်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာ . . ."

လက်ဝဲဘက် လက်ဖဝါးကို ကျွန်တော် ပြလိုက်သည် ။

ရူဝ်ကျော်က "ပြစမ်း" . . . ဟု ပြောပြီး၊ လက်ဝါးပြင်မှ စာကြောင်းတွေကို အတင်းလိုက် ဖျက်သည် ။ ကျွန်တော် မရမက ရုန်းဖယ်လိုက်ရ၏။

စိုးမိုးကျော်က . . .

"အခု အဲဒီ ကောင်မလေးက၊ ကျောင်းထဲမှာ ရှိတော့လို့ လား"

"မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်ကွ။ ၎င်းအရင်ထွက်သွားတာ။ တွေ့လိုတွေ့ငြားစောင့်နေ မိတာ"

"ဘော့ပင် ပြန်ပေးမလို့ လား"

"အေးပေါ့။ ပြီးတော့ . . . ကျေးဇူးတင်စကားလည်း ပြောမလို့ "

"ပြန်လိုချင်မှ တော့၊ မင်းကို အခန်း,ဝက စောင့်နေမှာ ပေါ့ကွ"

"အေးကွာ"

ကျွန်တော့်၏ ရင်မောလစ်ဟာ သံ။

ရူဝ်ကျော်က ...

"ပြန်ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အခိုးခံရမယ့်အတူတူ။ ပေးလိုက်တာ ကုသိုလ် ရမယ်လို့ တွေးပြီး၊ စကားနည်းရန်စဲပေးခဲ့တာနေမှာ ပါ"

စိုးမိုးကျော် ရယ်၏။

"ဟေ့ကောင် ခူဝံကြော်" . . . ဟု ၊ ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်၏။

"နာမည်ကို ကောင်းကောင်း ခေါ်ကွာ"

"အေး . . . ခူဝံကျော်။ ငါ့ကို အဲဒီကောင်မလေးက၊ ဥပတိရုပ်ကို ကြည့်ပြီး ပေးသွားတာကွ။"

"မင်းလို၊ ခါးပိုက်နှိုက်ရုပ်ဆိုရင် ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး "

ခူဝံကျော် အံ့ကြိတ်၏။ စိုးမိုးကျော်က . . .

"အခု . . . ကျောင်းထဲမှာ လူကုန်သလောက်ရှိနေပြီပဲ။ မင်းက ဘာထိုင်လုပ်နေမှာလဲ"

"မထိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ ငါ . . . လိပ်စာအတိုင်းစုံစမ်းပြီး၊ အိမ်ကို သွားပေးရင် ကောင်းမယ်"

"ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ"

"အခု . . ."

ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။ စိုးမိုးကျော်၏ စက်ဘီးဒေါက်ကို ခြေဖြင့်ကန်ဖြုတ်လိုက်၏။ စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို၊ ကိုင်ကာ . . .

"စူဝံ။ မင်းလိုက်မှာလား"

ခူဝံကျော် ထိုင်ရာမှ ထသည် ။

"သွေးသံရဲ့ရဲ့ မမြင်ရဘူးဆိုရင် လိုက်မယ်"

စိုးမိုးကျော်၊ ကျွန်တော် နင်းမည့်စက်ဘီးပေါ်သို့ တက်သည် ။

ခူဝံကျော် လိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်၏။

နေမင်း၏ အပူရှိန်ကား၊

ဆံစများကို ကျွမ်းလောင်စေ၏။

(၃)

"ဟာ"

အနောက်ဘက်မှ ကားဟွန်းတီးသံကြားသဖြင့်၊ ကျွန်တော်နှင်းနေသော စက်ဘီးကို လက်ျာဘက်သို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ စက်ဘီးနှစ်စီးကို ကျော်တက်သွားသည့် ဘောက်(စ်)ဝက်ဂွမ် ကားအဝါလေး၏ အနောက်ခန်းသို့၊ ကျွန်တော်က . . . ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ကားအတွင်းမှ မျက်လုံးလှလှလေးနှင့်၊ ကျွန်တော့်၏ (နေပူပူကြောင့် မှုံ့ကုတ်နေရသော) မျက်လုံးတို့ ဆုံအတွေ့မှာ တော့၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ပို၍ ဝိုင်းစက်သွားရသည်။ ။ သူ့မျက်လုံး လေးလည်း ၊ မသိမသာ ဝိုင်းဝန်းသွားသည် . . . ဟု ၊ ကျွန်တော် ထင်လိုက်၏။ သူ . . . သီတာရီလေ။

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

ကယ်ရီယာပေါ်မှ လိုက်ပါလာသော စိုးမိုးကျော်က၊ ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ ။ ကျွန်တော် . . . ချက်ချင်းမဖြေပဲ စက်လီးခြေနင်းကိုသာ ပို၍ လျင်မြန်စွာဖိနှင်း နေမိ၏။ ဓူဝံကျော်၏ စက်ဘီးက ကျွန်တော့် အနောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက်။

"ဟေ့ကောင်။ ဟာဆိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"သီတာရီ"

ပြောပြီး၊ ကျွန်တော် စက်ဘီးကို ဆက်နင်းနေသည် ။ စိုးမိုးကျော်က.

..

"ဟာဆိုတာ၊ သီတာရီ။ ဟုတ်လား။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွာ"

ရှေ့မှ ဘောက်(စ)ဝက်ဂွမ်ကားအဝါလေးကို၊ ဝေးဝေးကွာကွာသာ မြင်ရတော့၏။ ကျွန်တော် လမ်းဘေးသို့ စက်ဘီးကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး . . .

"ခုနက၊ ကျော်တက်သွားတဲ့ ဘောက်(စ်)ဝက်ဂွမ်ကားထဲမှာ သီတာရီကို
တွေ့လိုက်တယ်လို့ ပြောတကွ"

"အဲဒါဆိုလည်း ၊ ဆက်နင်းလေကွာ" . . . ဟု ၊ စိုးမိုးကျော်ပြောသည် ။ အနီးသို့ ရှုပ်ရှားကျော်၏ စက်ဘီးလည်း ၊ ထိုးစိုက်လာ၏။ ဝံ့ဖိုင့်သော ရှုပ်ရှားကျော်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေသည် ။ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးတွေ ပို၍ ဗွက်ထနေ၏။

ထို ချွေးစက်များကို၊ လက်မောင်းရင်းအင်္ကျီစဖြင့်၊ ပင့်သုတ်လိုက်ပြီး

...

"နိုင်သူရ။ ဘာဖြစ်လို့ ။ မသွားတော့ဘူးလား"

"သွားမယ်". . . ဟု ပြောပြီး၊ ကျွန်တော် လုံချည်ပြင်ဝတ်လိုက်သည် ။ ခါးနောက်ကျောမှ ထိုးထားသည့် ပေတံနှင့် မေးခွန်းစာရွက်ကို၊ စိုးမိုးကျော် လက်ထဲသို့ပေးလိုက်၏။

"သွားမှာ ဖြင့်၊ သွားလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ၊ စက်ဘီးရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ"

"သီတာရီကို တွေ့လို့ . . . တဲ့ "

ပေတံ နှင့် မေးခွန်းစာရွက်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး၊ စိုးမိုးကျော် ပြောသည် ။ ရှုပ်ရှားကျော် . . ဘေးဘီသို့ ချာလည်ပတ်ရမ်းအောင်လှည့်ကြ

ည့်ပြီး ...

"ဘယ်မှာ လဲ။ ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ"

"ပါသွားပြီ" ... ဟု ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည် ။

ရူဝံကျော်က ...

"ပါသွားပြီ။ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူခေါ်သွားတာလဲ။

သူက ကျောင်းသူဆို။ သူများ ခေါ်တိုင်းလိုက်သွားတာပဲလား။

ကျွန်တော် ... ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်သည် ။

"ရူဝံ။ ခုနက ဘောက်(စ်) ဝက်ဂွမ်ကားအဝါလေးထဲမှာ ပါသွားတာ ကွ။ ဘေးနားမှာ သူ့အမေလား မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ပါတယ်"

"ဪ ..."

ရူဝံကျော်က စက်ဘီးကို လမ်းဘက်သို့ ဦးပြန်လှည့်ပြီး-

"အဲဒါဆိုလည်း ၊ အိမ်လိပ်စာအတိုင်းသွားချင်သွား။ ဒါမှ မဟုတ် ကားနောက်ကို လိုက်ချင် လိုက်လေ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲ စက်ဘီး ရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ"

"ငါ ... မနင်းနိုင်တော့လို့ "

"ကဲ ... ၊ ဒါဆို။ စိုးမိုးကျော်၊ ငါ့စက်ဘီးပေါ်က လိုက်ပေစေ"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ရူဝံ"

"ဘာ မဟုတ်လာလဲ"

"ငါ့ကို မင်းတို့ နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်ယောက်က၊ တင်နင်းမှ ဖြစ် မှာ "

"ဟာ . . . ။ ဘာ ဖြစ်တာလဲ။ မင်း . . . မောသွားတာလား။
ငါ့ကိုလည်း အားနာပါအုံးကွ"

ရူဝံကျော် သူ့ဗိုက်ပူပူကို ပုတ်ပြီးပြော၏။

"မောသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ဒါပေမဲ့ . . . ၊ ငါ . . . ဆက်နင်း
လို့ မရတော့ဘူး။

အဲဒါကြောင့်၊ ဒီမှာ . . . ရပ်ပစ်လိုက်တာ"

"သီတာရီ နောက်ကို မလိုက်တော့ဘူးလား" . . . ဟု ၊ ရူဝံကျော်က
မေးသည် ။

"လိုက်ချင်တယ်။ စိုးမိုးကျော် . . . ၊ ငါ့ကို တင်နင်း . . ."

စိုးမိုးကျော်ထံသို့ စက်ဘီး တိုးပေးလိုက်သည် ။

"မင်း ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ" . . . ဟု ။ စိုးမိုးကျော် မေးသည် ။

ဘောက်(စ်)ဝက်ဂွမ်ကားအဝါလေး ဝေးသွားရာဘက်သို့ ကျွန်တော်
ငေးကြည့်လိုက်၏။ ငေးလျက်-

"သီတာရီရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို မြင်ပြီး၊ ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွား
တယ်ကွ။

ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဆိုသလိုမျိုးပေါ့"

ရူဝံကျော်က . . .

"အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ။ သိလား" ကျွန်တော် . . . ခေါင်းခါလိုက်
သည် ။ ရူဝံကျော်က

"မသေမချင်း မှတ်ထား။ အဲဒါ၊ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးရမှာ မို့
လို့ ၊ တွန့်တိုစိတ်ဖြစ်တာ။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာ။ ဗမာလိုတော့၊ အဲဒါကို

သူခိုးစိတ်လို့ ခေါ်တယ်"

"xxx ... xxx"

စိုးမိုးကျော် တဟားဟားရယ်၏။ ဧဝံကျော်က၊ အရယ်ရပ်လျက်-

ဒီ ... ဘော့ပင်ကို ပြန်ပေးချင်တာ တစ်ခုတည်းကြောင့်၊ အဲဒီ သီတာရီရဲ့ အိမ်ကိုသွားတာပေါ့။ တခြား ၊ မဖွယ်မရာ၊ မတန်မရာကိစ္စတစ်ခုမှ မပါဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား နိုင်သူရ"

"ဟုတ်တယ်။ ဘော့ပင်လည်း . . . ငါပြန်ပေးချင်တယ်။ ကျေးဇူးတင်စကားလည်း ၊ ပြောချင်တယ်။ ငါ . . . ဂုဏ်ထူးရမှာ သေချာတယ်။ အဲဒါ . . . ဒီဘော့ပင်လေးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်"

ဧဝံကျော်က . . . ၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အထက်အရာရှိတစ်ယောက် ကကြည့်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက် . . .

"ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေ့ ဒီဘော့ပင်ကိုပြန်ပေးပြီး၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးရင်၊ နောက်နေ့တွေမှာ ၊ မင်းပါစပ်က သီတာရီဆိုတဲ့ နာမည်ကို လုံးဝ . . . ပြောခွင့်မရှိဘူးနော်"

"အေးပါကွာ". . .ဟု ၊ ကျွန်တော် ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်သည် ။ လက်ဝါးပေါ်မှ လိပ်စာကို၊ စာရွက်တစ်ရွက်တွင် ကူးယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့၊ ကျွန်တော် ထည့်လိုက်၏။

စိုးမိုးကျော် နင်းမည့်စက်ဘီး၏ နောက်ထိုတွင် ကျွန်တော်ထိုက်လိုက်သည် ။

မွန်းလွဲနေရောင်ကို၊ တောက်ပလွန်းသော ရွှေဝါရောင်ဟု ၊ ရင်ထဲမှ တွေးမှတ်ပစ်လိုက်၏။
